

DOSAR NR.

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL
NCPP-SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE –

Judecător -

Grefier -

Pe rol se află pronunțarea asupra admisibilității sesizării Î.C.C.J. cu privire la chestiunea de drept a cărei lămurire a fost pusă în discuție din oficiu, în dosarul nr., având ca obiect judecarea **apelurilor** declarate de și de, împotriva sentinței penale nr., pronunțate de în dosarul nr.

Dezbaterile asupra admisibilității sesizării Î.C.C.J. au avut loc în ședința publică din data de, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta încheiere, *la ședința de judecată participând procuror din cadrul P.Î.C.C.J. –*, când instanța, în temeiul **art. 391 alin.1 Cod procedură penală**, a stabilit pronunțarea la data de, iar, ulterior, în temeiul art. 391 alin. 2 Cod procedură penală, a amânat pronunțarea la data de

CURTEA DE APEL:

A. Deliberând asupra sesizării completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Curtea de Apel apreciază ca **sunt întrunite condițiile de admisibilitate** ale unei astfel de sesizări, în conformitate cu dispozițiile art. 475 Cod procedură penală, având în vedere următoarele:

I. Curtea de Apel este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, potrivit dispozițiilor art. 408 Cod procedură penală, raportat la art. 553 Cod procedură penală, fiind sesizată cu soluționarea apelurilor formulate de inculpați și procuror împotriva sentinței penale nr. din, pronunțată de în dosarul nr., urmând a se pronunța prin decizie asupra căilor de atac promovate, hotărârea fiind definitivă.

II. Chestiunea de drept ce face obiectul prezentei sesizări este una esențială, iar de lămurirea acesteia depinde soluționarea pe fond a cauzei, vizând o interpretare a normelor de drept penal substanțial, în legătură directă cu încadrarea juridică dată faptelor cu privire la care s-a dispus trimiterea în judecată și condamnarea (în primă instanță) a inculpatului.

Astfel, întrebarea pe care prezentul complet intenționează să o adreseze Înaltei Curți de Casație și Justiție este următoarea: „*Infrațiunea prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000, comisă în modalitatea alternativă a folosirii sau prezentării cu rea-credință de documente false, în condițiile în care documentele respective sunt înscrisuri sub semnătură privată este o infracțiune complexă, ce absoarbe în conținutul său infracțiunea de „fals în înscrisuri sub semnătură privată”, atunci când aceasta este săvârșită (în forma autoratului*

sau a instigării) de aceeași persoană care folosește aceste înscrisuri și obține ulterior, pe nedrept, fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de acestea ori în numele ei sau cele două infracțiuni își păstrează autonomia, existând un concurs real de infracțiuni între infracțiunea de „fals în înscrisuri sub semnătură privată” și infracțiunea prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000”.

În cauza de față inculpatul a fost trimis în judecată pentru un concurs de infracțiuni, iar hotărârea ce urmează a fi pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție este importantă, întrucât, în raport de aceasta, se poate aprecia fie în sensul stabilirii corecte de către instanța de fond a încadrării juridice a faptelor și a existenței unui concurs real, fie în sensul că acțiunile imputate inculpatului de către acuzare se circumscriu unei unități naturale de infracțiune, fiind vorba de o infracțiune complexă, cu consecințe directe asupra soluției ce urmează a fi pronunțată de către instanța de apel.

Contrar aspectelor învederate de către reprezentantul Ministerului Public, interpretarea în speță nu este una care se impune cu evidență, un argument în sens contrar fiind reprezentat de jurisprudența în materie identificată de către instanța de apel, jurisprudență ce nu este unitară.

III. Cu privire la această chestiune de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

B. Expunere succintă a cauzei.

Prin rechizitoriul emis la data de în dosarul nr. al, au fost trimiși în judecată, în stare de libertate, inculpații:

1., pentru comiterea infracțiunilor de „fals în înscrisuri sub semnătură privată”, prev. de art.322 Cod penal, cu aplicarea art.35 al.1 Cod penal, „instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată”, prev. de art.47 Cod penal raportat la art.322 Cod penal și „folosire sau prezentare, cu rea credință, de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele său”, prev. de art.18 ind.1 din Legea 78/2000, toate cu aplicarea art.38 al.1 Cod penal și art.5 al.1 Cod penal, și
2.,, pentru comiterea infracțiunilor de „fals în înscrisuri sub semnătură privată”, prev. de art.322 Cod penal, cu aplicarea art.35 al.1 Cod penal, „instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată”, prev. de art.47 Cod penal raportat la art.322 Cod penal și „folosire sau prezentare, cu rea credință, de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele său”, prev. de art.18 ind.1 din Legea 78/2000, toate cu aplicarea art.38 al.1 Cod penal și art.5 al.1 Cod penal.

În ceea ce privește configurația concretă a acuzațiilor aduse inculpaților, actul de sesizare al instanței reține împrejurarea că inculpatul, în nume propriu și ca reprezentant legal al, urmărind obținerea fără drept a finanțării europene în cadrul proiectului intitulat: „Achiziție instalație de foraj și echipamente specifice forajului pentru realizarea de miniputuri și pufuri și adâncime” a prezentat, în cadrul implementării proiectului, cu rea credință, mai multe documente false, inducând în eroare reprezentanții cu privire la derularea unei proceduri de achiziție conforme Anexei nr. VI la contractul de finanțare, în scopul încheierii nejustificate a actului adițional pentru prelungirea perioadei de implementare de la 12 luni la 18 luni precum și pentru obținerea dreptului necuvenit de a depune cererea de rambursare aferentă proiectului, precum și documente false care atestau implementarea în termenul contractual a proiectului, obținând astfel, fără drept, la data de, finanțarea nerambursabilă în cuantum de **836.458,20 lei**.

În ceea ce privește documentele false folosite de către inculpați, s-a reținut de către procuror faptul că **inculpatul**, **în nume propriu și ca reprezentant legal al**, în baza unei rezoluții infracționale unice, prealabile, care s-a menținut, în linii generale, pe tot parcursul activității ilicite, **a falsificat** și a utilizat la, în vederea obținerii fără drept a finanțării nerambursabile, un număr de 9 înscrisuri sub semnătură privată și totodată **le-a determinat, cu intenție directă**, pe numitele și, **să falsifice raportul procedurii de atribuire**, înregistrat cu nr. 6/02.11.2012, în care acestea au atestat, în mod nereal, prin semnarea actului care fusese întocmit în prealabil, ca au analizat oferta depusă de și ca aceasta întrunește toate cerințele, atribuind contractul acestei companii și să îi înmâneze acest înscris, în vederea atestării respectării procedurii de achiziție a utilajului.

Prin **sentința penală nr. din a Tribunalului** s-au dispus următoarele:

„Respinge cererea inculpaților de constatare a absorbției infracțiunii de „fals în înscrisuri sub semnătură privată”, prev. de art.322 Cod penal în conținutul constitutiv al infracțiunii de „folosire sau prezentare, cu rea credință, de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele său”, prev. de art. 18¹ alin.1 din Legea nr. 78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare.

I.În temeiul art.386 alin.1 Cod procedură penală, schimbă încadrarea juridică a faptelor comise de inculpatul, din infracțiunile de „fals în înscrisuri sub semnătură privată”, prev. de art.322 Cod penal, cu aplicarea art.35 al.1 Cod penal și „instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată”, prev. de art.47 Cod penal raportat la art.322 Cod penal **într-o singură infracțiune de „fals în înscrisuri sub semnătură privată”, în formă continuată**, prev. de art.322 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal.

În aplicarea art.5 Cod penal:

În baza art.322 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal, condamnă pe inculpatul, la pedeapsa principală de 1(un)an închisoare, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal, pentru o perioadă de 2 ani și la pedeapsa accesorie constând în interzicerea exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal, pe durata și în condițiile prev. de art. 65 Cod penal, pentru comiterea infracțiunii de „fals în înscrisuri sub semnătură privată”, **în formă continuată**.

În baza art. 18¹ alin.1 din Legea nr. 78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, condamnă pe inculpatul, la pedeapsa principală de 2(doi)ani și 6(șase)luni închisoare, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal, pentru o perioadă de 4 ani și la pedeapsa accesorie constând în interzicerea exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal, pe durata și în condițiile prev. de art. 65 Cod penal, pentru comiterea infracțiunii de „folosire sau prezentare, cu rea credință, de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele său”.

În baza art. 38 alin. 1 Cod penal, art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, aplică inculpatului pedeapsa principală cea mai grea de 2 ani și 6 luni închisoare la care adaugă un spor de 4 luni închisoare, pedeapsa principală finală de executat fiind de 2(doi) ani și 10(zece) luni închisoare.

În baza art. 45 alin. 3 lit. a Cod penal aplică pedeapsa complementară cea mai grea, respectiv, cea a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal, pentru o perioadă de 4 ani.

În baza art. 45 alin. 5 Cod penal raportat la art. 45 alin. 3 lit. a Cod penal, aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit.

a si b Cod penal, pedeapsă ce se va executa până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 91 Cod penal dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale aplicate inculpatului pe o durată de 3 ani ce constituie pentru inculpat termenul de supraveghere, prev. de disp. art. 92 Cod penal.

În baza art. 92 alin. 3 Cod penal raportat la art. 93 Cod penal, inculpatul este obligat ca, pe durata termenului de supraveghere, să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul la datele fixate de acesta;
- să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- să comunice schimbarea locului de muncă;
- să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 2 Cod penal, instanța impune inculpatului să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere inculpatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile, câte 2 ore pe zi, cu excepția zilelor de duminică și a zilelor declarate, potrivit legii, sărbători legale, în cadrul Direcției de Asistență Socială – Cantina de Ajutor Social sau Centrul Social de Urgență pentru Recuperare și Integrare, potrivit programului ce va fi stabilit cu acordul consilierului de probațiune și în condițiile art.57 cu referire la art.52 din Legea nr.253/2013.

Atrage atenția inculpatului asupra prevederilor art. 96 Cod penal referitoare la revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

II. În temeiul art.386 alin.1 Cod procedură penală, schimbă încadrarea juridică a faptelor comise de inculpata persoană juridică, din infracțiunile de „fals în înscrisuri sub semnătură privată”, prev. de art.322 Cod penal, cu aplicarea art.35 al.1 Cod penal și „instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată”, prev. de art.47 Cod penal raportat la art.322 Cod penal într-o singură infracțiune de „fals în înscrisuri sub semnătură privată”, în formă continuată, prev. de art.322 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal.

În aplicarea art.5 Cod penal:

În baza art.322 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal, condamnă pe inculpata persoană juridică, la pedeapsa principală de 30.000 lei (100zile amendă x 300 lei/zi), la care adaugă, în baza art.138 Cod penal, pedeapsa complementară de interzicere de a participa la procedurile de achiziții publice, prev. de art.136 alin.3 lit.d Cod penal pentru o perioadă de 2 ani, pentru comiterea infracțiunii de „fals în înscrisuri sub semnătură privată”, în formă continuată.

În baza art. 18¹ alin.1 din Legea nr. 78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, condamnă pe inculpata persoană juridică, la pedeapsa principală de 60.000 lei (200zile amendă x 300 lei/zi), la care adaugă, în baza art.138 Cod penal, pedeapsa complementară de interzicere de a participa la procedurile de achiziții publice prev. de art.136 alin.3 lit.d Cod penal pentru o perioadă de 3 ani, pentru comiterea infracțiunii de „folosire sau prezentare, cu rea credință, de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele său”.

În baza art. 38 alin. 1 Cod penal, art. 39 alin. 1 lit. c Cod penal, aplică inculpatei persoană juridică, pedeapsa principală cea mai grea a amenzii în cuantum de 60.000 lei la care adaugă un spor de 10.000 lei, pedeapsa principală finală de executat fiind de 70.000 amendă penală.

În baza art. 45 alin. 3 lit. a Cod penal, aplică pedeapsa complementară cea mai grea, respectiv, cea *interzicerii de a participa la procedurile de achiziții publice*, prevăzută de art.136 alin.3 lit.d Cod penal pentru o perioadă de 3 ani”

Situația de fapt reținută de instanța de fond în urma cercetării judecătorești efectuate și, în baza căreia s-a dispus condamnarea inculpaților a rămas în esență cea reținută în actul de sesizare al instanței.

Instanța a considerat neîntemeiată solicitarea inculpaților, prin apărător ales, de a aprecia că în speță ar exista o infracțiune complexă unică, motivând în următoarea manieră: „Privitor la solicitarea inculpaților de constatare a absorbției infracțiunii de *„fals în înscrisuri sub semnătură privată”*, prev. de art.322 Cod penal în conținutul constitutiv al infracțiunii de *„folosire sau prezentare, cu rea credință, de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele său”*, prevăzută de art. 18¹ alin.1 din Legea nr. 78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, apreciază instanța asupra caracterului neîntemeiat al acestei solicitări având în vedere că **nu este îndeplinită legătura de condiționare între cele două infracțiuni care își păstrează autonomia, oricare dintre cele două infracțiuni putând exista în lipsa celeilalte**, absorbția falsului în înscrisuri sub semnătură privată nefiind posibilă, elementul material al laturii obiective al celor două infracțiuni fiind unul distinct (prima infracțiune cuprinde uzul de fals iar cea de a doua activitatea propriu zisă de falsificare a unui înscris) ori invocarea uzului de fals constituie o premisă falsă în susținerea acestei cereri ce urmează a fi respinsă în consecință. Dacă legiuitorul ar fi intenționat posibilitatea absorbției celor două infracțiuni ar fi inserat în conținutul normei de incriminare și mențiunea **„falsificarea, folosirea sau prezentarea....”** ori, în lipsa unei atare reglementări infracțiunea de *„fals în înscrisuri sub semnătură privată”*, prev. de art.322 Cod penal își păstrează autonomia.”

C. Punctul de vedere al procurorului și al părților.

La termenul din 15.04.2019, **reprezentantula apreciat că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este inadmisibilă**, prin prisma următoarelor argumente: „Nu este îndeplinită condiția impusă de legiuitor, respectiv ca sesizarea să aibă ca obiect o chestiune de drept, care trebuie să fie una veritabilă, o problemă de drept.

Astfel, sesizarea ar fi admisibilă numai în cazul unei dificultăți reale de interpretare a textelor de lege care să fie de natură a naște o îndoială rezonabilă asupra conținutului acestora.

În cazul de față însă, aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod evident care nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării ce se intenționează a fi adresată Î.C.C.J.

Astfel, consideră că nu poate opera absorbția infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată în conținutul celei de obținere fără drept de fonduri europene, ci se impune reținerea în concurs a celor două infracțiuni pentru următoarele motive:

În primul rând, obiectul juridic special al celor două infracțiuni este diferit, fiind afectate două valori sociale distincte.

Dacă la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, obiectul juridic special îl reprezintă ocrotirea relațiilor sociale privitoare la încrederea publică în valoarea probantă a înscrisurilor sub semnătură privată, infracțiunea prevăzută de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 are ca obiect juridic special ocrotirea relațiilor sociale privitoare la corecta accesare a fondurilor comunitare.

În al doilea rând, elementul material al celor două infracțiuni este distinct, neexistând o suprapunere completă a acțiunilor incriminate.

Ar fi infracțiune de fals în înscrisuri sub semnătură privată în ipoteza în care aceeași persoană falsifică înscrisul, apoi îl folosește în vederea producerii unei consecințe juridice, absoarbe infracțiunea de uz de fals întrucât acțiunea de folosire a înscrisului falsificat este prevăzută drept o componentă a elementului material al infracțiunii absorbante, care în lipsa acestuia nu se poate consuma și nu poate fi săvârșită.

Pe de altă parte, conform Ediției a II-a a Codului penal. Comentariu pe articole de Bodoroncea, Cioclei, Ed. CH Beck, pag. 1087, infracțiunea prev. de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, obținerea pe nedrept de fonduri europene, este o formă particulară a infracțiunii de uz de fals specifică anumitor domenii. Astfel, în cazul admiterii sesizării în sensul absorbției celor două infracțiuni și nu al concursului, s-ar ajunge la situația absurdă ca infracțiunea de fals material în înscrisuri sub semnătură privată ce absoarbe infracțiunea de uz de fals să fie absorbită la rândul ei de o formă particulară a infracțiunii de uz de fals, respectiv de infracțiunea de obținere pe nedrept de fonduri europene.

De altfel, acțiunea de falsificare a înscrisului sub semnătură privată este una distinctă, exterioară conținutului infracțiunii prevăzute de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, iar, în ipoteza reținerii unei eventuale absorbții a infracțiunii de fals material în înscrisuri sub semnătură privată în infracțiunea prev. de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, acțiunea de falsificare propriu zisă a înscrisului privat ar rămâne pur și simplu nesancționată.”

Inculpații, prin apărător ales, au exprimat următorul punct de vedere: „Sub aspectul admisibilității sunt întrunite condițiile prev. de art. 475 Cod procedură penală, în sensul că prezenta cauză se află în judecată în ultimă instanță, în faza de apel.

În al doilea rând, chestiunea de drept ridicată din oficiu de instanță este o chestiune de a cărei lămurire depinde soluționarea cauzei de fond având în vedere infracțiunile pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, respectiv condamnarea.

De asemenea, din verificările pe care le-a efectuat, cu privire la această chestiune de drept, Î.C.C.J. nu a statuat nici printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Strict din punctul de vedere al admisibilității, o apreciază admisibilă și, prin prisma acestor criterii, este evident că se opune concluziilor formulate cu privire la inadmisibilitate.

Cu privire la aspectele ce țin de fondul problemei, apreciază că, într-adevăr, există o neclaritate în interpretarea naturii juridice a acestei infracțiuni, adică legiuitorul nu a fost foarte explicit în a caracteriza juridic această infracțiune și, din punctul de vedere al apărării, se află în prezența unei infracțiuni complexe, o infracțiune ce absoarbe în conținutul său și infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, strict pe această ipoteză atunci când autorul folosirii declarațiilor false este în egală măsură și autorul falsului material sau autorul moral, în cazul de față instigatorul, deci doar în ipoteza întrunirii acestor două condiții cumulative, și anume existența aceluiași subiect activ al celor două conduite, și pe art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 și pe fals, și în egală măsură doar pe acea componentă din elementul material al infracțiunii prev. de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, care privește folosirea de înscrisuri, de documente falsificate.

În ceea ce privește jurisprudența și teoria în legătură cu art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 este clar că există o interpretare variată și aceasta, în esență, reflectă dificultățile de interpretare și însăși necesitatea ca Î.C.C.J. să se pronunțe printr-o decizie, să statueze asupra interpretării legale obligatorii pentru toate instanțele.

Face referire ca argument la cele reținute în Decizia nr. 869/2011 a C.C.R., care este o decizie de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a aceluiași art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000. Această decizie nr. 869/2011 din 7.09.2011, la rândul său citează o decizie a Curții Constituționale, tot de respingere, respectiv decizia nr. 552/15.05.2008.

În decizia din 2011 s-a criticat art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 sub aspectul lipsei de previzibilitate a textului de incriminare, instanța de control constituțional a reținut că textul este clar, este previzibil, că multitudinea situațiilor care pot genera obținerea pe nedrept de

fonduri europene nu poate genera o reglementare extrem de precisă, dar, totodată, face o interpretare a acestui text de lege și statuează „disp. art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 nu fac altceva decât să incrimineze uzul de fals comis în scopul circumstanțiat al obținerii de fonduri pe nedrept din bugetul general al U.E. ”

În egală măsură, a făcut referire, în notele pe care le va depune în scris, și la o decizie de speță, respectiv decizia penală nr. a Curții de Apel – nu mai știe de unde a preluat-o, dar se va regăsi atașată la nota de concluzii de la fondul cauzei -, în care, atât instanța de fond, Tribunalul, cât și Curtea de Apel, argumentează faptul că această infracțiune prevăzută de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 vizează în esență o infracțiune care are ca premisă falsificarea documentelor ce sunt depuse pentru obținerea de fonduri europene, motiv pentru care, infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată din art. 322 – actualul Cod penal – este absorbită în conținutul laturii obiective a infracțiunii enunțate și, ca urmare, nu poate avea o existență de sine stătătoare.

Nu reia argumentele, întrucât a citat ceea ce a reținut Curtea de Apel

Apreciază că, în măsura în care va fi sesizată Î.C.C.J., soluția corectă ar fi aceea de a se reține în această ipoteză o singură infracțiune ca infracțiune complexă.

În ceea ce privește argumentele invocate de reprezentantul Ministerului Public cu privire la obiectul juridic special distinct între cele două infracțiuni – fals și respectiv art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000- este totuși în ipoteza unei infracțiuni complexe și, prin natura lor, infracțiunile complexe presupun o pluralitate de obiecte speciale.

Prin urmare, chiar dacă strict didactic studenții învață că există un obiect juridic principal și mai multe obiecte juridice secundare, în cazul unei infracțiuni complexe, există mai multe obiecte juridice principale și aceasta este însăși ideea interpretării, de a se reține că este o infracțiune complexă în care sunt înglobate ca obiecte juridice, ca valori protejate prin incriminare, atât cele privitoare la infracțiunea de fals, cât și cele privitoare la protecția fondurilor europene.

De asemenea, există RIL-uri sau decizii ale Î.C.C.J. prin care s-a statuat deja că uzul de fals fie este absorbit în această infracțiune complexă prev. de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, aceasta constituind un contraargument la ceea ce a susținut domnul procuror, pentru că și uzul de fals ca și falsul material în sine protejează aceleași valori sociale care sunt diferite de ceea ce se susține a fi valoarea socială principală ocrotită prin art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, și anume protejarea fondurilor europene.

În ceea ce privește obiectul material diferit, distinct, această argumentare nu crede că poate fi reținută cât timp interpretarea care se cere Î.C.C.J. a fi dată, vizează nu întreg obiectul material al infracțiunii prev. de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, ci doar acea componentă din elementul material care vizează folosirea de documente falsificate, nu și documente, date inexistente.

În egală măsură, infracțiunea de fals material absoarbe în conținutul său falsul material sub semnătură privată, absoarbe în conținutul său infracțiunea de uz de fals, de aceea, nu vede nici un argument contrar pentru a putea reține o infracțiune complexă în prezenta cauză.

De altfel, revenind puțin la natura juridică diferită, în măsura în care și procurorul ar agreea că, de fapt, infracțiunea prev. de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 este o formă specială a infracțiunii de uz de fals, se poate întreba dacă nu cumva uzul de fals este infracțiune de pericol, în vreme de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 este o infracțiune de rezultat material pentru că ea prevede ca și rezultat în norma de incriminare obținerea pe nedrept de fonduri europene.

Pe cale de consecință, apreciază că este admisibilă prezenta sesizare a Î.C.C.J. cu dezlegarea pe care a propus-o prin cele expuse anterior”

D. Punctul de vedere al completului de judecată.

În opinia instanței de apel, sunt posibile două interpretări ale textelor de lege relevante.

I. Într-o primă opinie, în cazul infracțiunii prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000, comisă în modalitatea alternativă a folosirii sau prezentării cu rea-credință de documente **false**, în condițiile în care documentele respective sunt înscrisuri sub semnătură privată când aceasta este săvârșită (în forma autoratului sau a instigării) de aceeași persoană care folosește aceste înscrisuri și obține ulterior, pe nedrept, fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de acestea ori în numele ei suntem în prezența unui concurs real cu conexitate etiologică între infracțiunea de „fals în înscrisuri sub semnătură privată” și infracțiunea prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

În această ipoteză, activitatea de întocmire în fals a unor înscrisuri sub semnătură privată, indiferent de cine este întreprinsă, reprezintă infracțiunea mijloc, iar infracțiunea prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 este infracțiunea scop.

Se are în vedere că relațiile sociale ocrotite prin cele două categorii de infracțiuni sunt distincte, fiind vorba, pe de o parte, de relațiile sociale care ocrotesc buna desfășurare a activităților ce vizează obținerea de sume din bugetul Uniunii Europene, iar pe de altă parte de ocrotirea relațiilor sociale privitoare la încrederea publică în valoarea probantă a înscrisurilor sub semnătură privată.

Conform aceste opinii, prin incriminarea infracțiunii prevăzute de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 se sancționează o formă particulară a uzului de fals, constând în folosirea unor documente falsificate în vederea realizării scopului menționat în cadrul normei de incriminare, însă activitatea de falsificare, chiar dacă vizează un înscris sub semnătură privată, este una exterioară conținutului propriu-zis al infracțiunii scop, iar o reținere a absorbției acesteia în cadrul infracțiunii-scop ar echivala cu lăsarea nesancționată a unei activități ilicite, sancționabilă penal.

Se impune a se menționa astfel că potrivit doctrinei, pentru a fi în prezența unei infracțiuni complexe-varianta tip este necesar a se constata că în însuși conținutul acesteia se regăsesc toate elementele constitutive ale infracțiunii absorbite, pe de o parte, iar pe de altă parte, că această absorbție are un caracter necesar, în sensul că infracțiunea absorbantă nu poate fi comisă fără comiterea infracțiunii absorbite, ceea ce nu este cazul în ipoteza prezentată, întrucât elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 poate fi realizat în mod abstract și fără executarea de către autor a acțiunii de falsificare a înscrisului sub semnătură privată.

II. Într-o a doua opinie, se pornește de la faptul că infracțiunea de „*fals material în înscrisuri sub semnătură privată*”, potrivit definiției legale, presupune cu necesitate ca făptuitorul să folosească înscrisul falsificat sau să-l încredințeze unei alte persoane spre folosire. Pe cale de consecință, în ipoteza în care aceeași persoană falsifică un înscris sub semnătură privată (sau instigă la falsificarea unui astfel de înscris), pe care tot ea îl folosește ulterior, în vederea producerii unei consecințe juridice, aceasta va răspunde, în calitate de autor sau instigator, doar pentru comiterea infracțiunii de „*fals material în înscrisuri sub semnătură privată*”, uzul de fals, în această ipoteză, fiind în mod necesar absorbit în cadrul primei infracțiuni. Ceea ce prezintă importanță, pentru argumentația ce urmează a fi dezvoltată, este faptul că acțiunea de falsificare a unui înscris sub semnătură privată, în sine, reprezintă o operațiune nesancționabilă penal, activitatea infracțională autonomizându-se doar în condițiile folosirii respectivului înscris sau încredințării unei alte persoane spre folosire.

Ceea ce caracterizează, pe de altă parte, infracțiunea incriminată de dispozițiile art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, atunci când aceasta se săvârșește în varianta alternativă a folosirii unor înscrisuri false, este caracterul complex al acesteia, fiind indiscutabil că, în varianta prezentată, fac obiectul protecției penale, atât relațiile sociale care vizează buna gestionare a fondurilor europene, astfel încât acestea să fie obținute cu respectarea strictă a condițiilor legale, prin evitarea fraudei, cât și, în subsidiar, relațiile sociale care privesc încrederea în conținutul real al înscrisurilor folosite în cadrul procedurii. Este sancționat astfel în subsidiar tocmai uzul de fals, într-o incriminare specială, particularizată prin scopul special urmărit de către făptuitor.

DOSAR NR.

R O M Â N I A

**CURTEA DE APEL
NCP-SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI**

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE –

Judecător -

Grefier -

*Pe rol se află pronunțarea asupra admisibilității sesizării Î.C.C.J. cu privire la chestiunea de drept a cărei lămurire a fost pusă în discuție din oficiu, în dosarul nr., având ca obiect judecarea **apelurilor** declarate de și de **inculpații**, împotriva sentinței penale nr., pronunțate de Tribunalul în dosarul nr.*

Dezbaterile asupra admisibilității sesizării Î.C.C.J. au avut loc în ședința publică din data de, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta încheiere, la ședința de judecată participând procuror din cadrul, când instanța, în temeiul **art. 391 alin.1 Cod procedură penală**, a stabilit pronunțarea la data de

CURTEA DE APEL

În temeiul art. 391 alin. 2 din Codul de procedură penală;

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Amână pronunțarea asupra admisibilității sesizării Î.C.C.J. la data de
Pronunțată în ședință publică, astăzi,

Președinte,

.....

Judecător,

.....

Grefier,

.....

.....

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL
NCP-SECȚIA PENALĂ ȘI PT CAUZE CU MINORI

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE -

Judecător -

Grefier -

Ministerul Public – este reprezentat de procuror

Pe rol se află judecarea **apelurilor** declarate deși **de inculpații**, împotriva sentinței penale nr., pronunțate de Tribunalul în dosarul nr.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, au răspuns:

- **inculpatul** ..., personal, asistat de avocat ales
- pentru inculpata, avocat ales

Au lipsit mandatarul inculpatei- și reprezentantul părții civile

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare, că dosarul se află la al patrulea termen de judecată și că acest termen de judecată s-a acordat pentru ca atât procurorul, cât și inculpații să poată formula puncte de vedere cu privire la încadrarea juridică corectă a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului, precum și pentru a preciza punctul de vedere cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție și punctul de vedere cu privire la chestiunea de drept care ar putea forma obiectul acestei sesizări.

Curtea relevă că la acest termen de judecată apărătorul inculpaților trebuia să depună niște înscrisuri la care a făcut trimitere la termenul de judecată anterior, respectiv niște înscrisuri traduse.

Avocat, **pentru inculpați**, precizează că le-a depus la termenul de judecată anterior, când s-a încuviințat depunerea lor la dosar.

Curtea verifică înscrisurile existente la dosarul cauzei și conținutul încheierii de la termenul de judecată anterior și constată că, la termenul de judecată anterior, s-a solicitat încuviințarea acestor înscrisuri despre care s-a făcut anterior vorbire, fiind depuse ulterior la dosarul cauzei.

Întrebați fiind dacă sunt alte chestiuni prealabile de invocat la acest termen de judecată, cu excepția aspectelor în considerarea cărora s-a acordat prezentul termen de judecată, **apărătorul inculpaților și procurorul** răspunde negativ.

I. Curtea pune în discuție chestiunile care au fost antamate la termenul de judecată anterior cu privire la încadrarea juridică.

Având cuvântul, **procurorul**, referitor la schimbarea de încadrare juridică, precizează că în cazul în care se apreciază de către instanța de judecată faptul că există autoritate de lucru judecat cu privire la ordonanța procurorului de clasare. Raportat la art. 50 din Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene și la jurisprudența C.J.U.E. aferentă care impun reținerea cu titlu de hotărâre definitivă a unui act prin care un procuror a dispus în mod definitiv asupra fondului unei cauze penale și văzând ordonanța de clasare emisă de

consideră că, în cazul în care aceasta este definitivă, poate fi dispusă schimbarea de încadrare juridică cu privire la inculpați în infracțiuni de participație improprie prev. de art. 52 alin. 2 raportat la art. 47 Cod penal cu referire la art. 322 C.p.

Consideră că trebuie reținute prevederile alin. 2 din art. 52 și nu cele ale alin. 3 întrucât consideră că faptele comise de persoanele față de care s-ar fi exercitat acțiunea de instigare au fost comise cel puțin din culpă în sensul că nu au prevăzut rezultatul faptelor comise deși trebuiau și puteau să-l prevadă.

Având cuvântul, **avocat**, **pentru inculpați**, cu privire la încadrarea juridică corectă și cu privire la chestiunea necesității, oportunității schimbării de încadrare juridică raportat la ceea ce a dispus procurorul din cadrul cu privire la cele două martore, și anume o soluție de clasare motivat de lipsa vinovăției în comiterea falsurilor, în contradicție cu cele susținute de domnul procuror, apreciază că nu există și nu se poate vorbi de autoritate de lucru judecat.

Art. 50 din Carta C.J.U.E. se referă la principiul *ne bis in idem* și aceasta este limita în care se poate aplica și se poate da valență autorității de lucru judecat unei dispoziții date de procuror.

În înțelesul său, ordonanța procurorului poate căpăta valențe similare autorității de lucru judecat deși nu le are în fapt, doar în ipoteza în care s-ar pune problema ca ulterior, față de una și aceeași persoană, să fie demarată o nouă procedură judiciară pentru aceeași faptă.

Ori, în prezenta cauză, nu este vorba de a invoca principiul *ne bis in idem* în cazul inculpatului și, pe cale de consecință, această ordonanță nu are și nu poate avea autoritate de lucru judecat în fața instanței penale.

Prin urmare, această schimbare de încadrare juridică se poate discuta dacă trebuie sau nu să opereze, dar nu crede că ar fi corect să opereze pe fundamentul că „iată, un procuror al parchetului de pe lângă tribunal a statuat asupra unei situații de fapt”.

Nu este în Codul de procedură penală nici un text care să afirme o astfel de autoritate de lucru judecat a unei ordonanțe de clasare.

Punctul de vedere al apărării, așa cum a fost exprimat prin motivele de apel și prin concluziile asupra fondului cauzei, este că cele două doamne nu au săvârșit nicio infracțiune de fals, că au semnat în cunoștință de cauză și aceasta este rațiunea pentru care, din punctul său de vedere, se impune a nu fi schimbată încadrarea juridică pe ideea pe care a solicitat și achitarea pentru această infracțiune.

Din punct de vedere strict legal, situația juridică a inculpatului nu s-ar schimba în mod fundamental pentru că, fie că este instigare proprie, fie că este instigare ca formă de participație improprie, se raportează în esență la aceleași limite de pedeapsă.

Ideea de bază este că nu crede că acea ordonanță ar putea constitui fundament pentru instanța penală pentru a opera schimbarea de încadrare juridică, ci mai degrabă doar dacă instanța prin propria analiză, pe baza probelor existente în acest dosar penal ar putea ajunge la concluzia că cele două martore ar fi lucrat fără vinovăție sau cu forma culpei și atunci nu ar fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de fals material în înscrisuri sub semnătură privată.

Curtea se va pronunța cu privire la orice chestiune legată de încadrarea juridică o dată cu soluția ce va fi pronunțată pe fondul apelurilor.

II. Curtea acordă cuvântul cu privire la chestiunea de drept, admisibilitatea și punctele de vedere.

Având cuvântul, **procurorul** solicită respingerea sesizării ca inadmisibilă întrucât consideră că nu este îndeplinită condiția impusă de legiuitor, respectiv ca sesizarea să aibă ca obiect o chestiune de drept, care trebuie să fie una veritabilă, o problemă de drept.

Astfel, sesizarea ar fi admisibilă numai în cazul unei dificultăți reale de interpretare a textelor de lege care să fie de natură a naște o îndoială rezonabilă asupra conținutului acestora.

În cazul de față însă, aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod evident care nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării ce se intenționează a fi adresată Î.C.C.J.

Astfel, consideră că nu poate opera absorbția infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată în conținutul celei de obținere fără drept de fonduri europene, ci se impune reținerea în concurs a celor două infracțiuni pentru următoarele motive:

În primul rând, obiectul juridic special al celor două infracțiuni este diferit, fiind afectate două valori sociale distincte.

Dacă la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, obiectul juridic special îl reprezintă ocrotirea relațiilor sociale privitoare la încrederea publică în valoarea probantă a înscrisurilor sub semnătură privată, infracțiunea prevăzută de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 are ca obiect juridic special ocrotirea relațiilor sociale privitoare la corecta accesare a fondurilor comunitare.

În al doilea rând, elementul material al celor două infracțiuni este distinct, neexistând o suprapunere completă a acțiunilor incriminate.

Ar fi infracțiune de fals în înscrisuri sub semnătură privată în ipoteza în care aceeași persoană falsifică înscrisul, apoi îl folosește în vederea producerii unei consecințe juridice, absoarbe infracțiunea de uz de fals întrucât acțiunea de folosire a înscrisului falsificat este prevăzută drept o componentă a elementului material al infracțiunii absorbante, care în lipsa acestuia nu se poate consuma și nu poate fi săvârșită.

Pe de altă parte, conform Ediției a II-a a Codului penal. Comentariu pe articole de Bodoroncea, Cioclei, Ed. CH Beck, pag. 1087, infracțiunea prev. de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, obținerea pe nedrept de fonduri europene, este o formă particulară a infracțiunii de uz de fals specifică anumitor domenii. Astfel, în cazul admiterii sesizării în sensul absorbției celor două infracțiuni și nu al concursului, s-ar ajunge la situația absurdă ca infracțiunea de fals material în înscrisuri sub semnătură privată ce absoarbe infracțiunea de uz de fals să fie absorbită la rândul ei de o formă particulară a infracțiunii de uz de fals, respectiv de infracțiunea de obținere pe nedrept de fonduri europene.

De altfel, acțiunea de falsificare a înscrisului sub semnătură privată este una distinctă, exterioară conținutului infracțiunii prevăzute de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, iar, în ipoteza reținerii unei eventuale absorbții a infracțiunii de fals material în înscrisuri sub semnătură privată în infracțiunea prev. de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, acțiunea de falsificare propriu zisă a înscrisului privat ar rămâne pur și simplu nesancționată.

Având cuvântul, **avocat**, **pentru inculpați**, apreciază că sub aspectul admisibilității sunt întrunite condițiile prev. de art. 475 C.p.p. în sensul că prezenta cauză se află în judecată în ultimă instanță, în faza de apel.

În al doilea rând, chestiunea de drept ridicată din oficiu de instanță este o chestiune de a cărei lămurire depinde soluționarea cauzei de fond având în vedere infracțiunile pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, respectiv condamnarea.

De asemenea, din verificările pe care le-a efectuat, cu privire la această chestiune de drept, Î.C.C.J. nu a statuat nici printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Strict din punctul de vedere al admisibilității, o apreciază admisibilă și, prin prisma acestor criterii, este evident că se opune concluziilor formulate cu privire la inadmisibilitate.

Cu privire la aspectele ce țin de fondul problemei, apreciază că, într-adevăr, există o neclaritate în interpretarea naturii juridice a acestei infracțiuni, adică legiuitorul nu a fost foarte explicit în a caracteriza juridic această infracțiune și, din punctul de vedere al apărării, se află în prezența unei infracțiuni complexe, o infracțiune ce absoarbe în conținutul său și infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, strict pe această ipoteză atunci când autorul folosirii declarațiilor false este în egală măsură și autorul falsului material sau autorul moral, în cazul de față instigatorul, deci doar în ipoteza întrunirii acestor două condiții cumulative, și anume existența aceluiași subiect activ al celor două conduite, și pe art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 și pe fals, și în egală măsură doar pe acea componentă din elementul

material a infracțiunii prev. de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, care privește folosirea de înscrisuri, de documente falsificate.

În ceea ce privește jurisprudența și teoria în legătură cu art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 este clar că există o interpretare variată și aceasta, în esență, reflectă dificultățile de interpretare și însăși necesitatea ca Î.C.C.J. să se pronunțe printr-o decizie, să statueze asupra interpretării legale obligatorii pentru toate instanțele.

Face referire ca argument la cele reținute în Decizia nr. a C.C.R., care este o decizie de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a aceluiași art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000. Această decizie nr., la rândul său citează o decizie a Curții Constituționale, tot de respingere, respectiv decizia nr.

În decizia din 2011 s-a criticat art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 sub aspectul lipsei de previzibilitate a textului de incriminare, instanța de control constituțional a reținut că textul este clar, este previzibil, că multitudinea situațiilor care pot genera obținerea pe nedrept de fonduri europene nu poate genera o reglementare extrem de precisă, dar, totodată, face o interpretare a acestui text de lege și statuează „disp. art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 nu fac altceva decât să incrimineze uzul de fals comis în scopul circumstanțiat al obținerii de fonduri pe nedrept din bugetul general al U.E. ”

În egală măsură, a făcut referire, în notele pe care le va depune în scris, și la o decizie de speță, respectiv decizia penală nr. a Curții de Apel – nu mai știe de unde a preluat-o, dar se va regăsi atașată la nota de concluzii de la fondul cauzei -, în care, atât instanța de fond, Tribunalul, cât și Curtea de Apel, argumentează faptul că această infracțiune prevăzută de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 vizează în esență o infracțiune care are ca premisă falsificarea documentelor ce sunt depuse pentru obținerea de fonduri europene, motiv pentru care, infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată din art. 322 – actualul Cod penal – este absorbită în conținutul laturii obiective a infracțiunii enunțate și, ca urmare, nu poate avea o existență de sine stătătoare.

Nu reia argumentele, întrucât a citat ceea ce a reținut Curtea de Apel

Apreciază că, în măsura în care va fi sesizată Î.C.C.J., soluția corectă ar fi aceea de a se reține în această ipoteză o singură infracțiune ca infracțiune complexă.

În ceea ce privește argumentele invocate de reprezentantul Ministerului Public cu privire la obiectul juridic special distinct între cele două infracțiuni – fals și respectiv art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000- este totuși în ipoteza unei infracțiuni complexe și, prin natura lor, infracțiunile complexe presupun o pluralitate de obiecte speciale.

Prin urmare, chiar dacă strict didactic studenții învață că există un obiect juridic principal și mai multe obiecte juridice secundare, în cazul unei infracțiuni complexe, există mai multe obiecte juridice principale și aceasta este însăși ideea interpretării, de a se reține că este o infracțiune complexă în care sunt înglobate ca obiecte juridice, ca valori protejate prin incriminare, atât cele privitoare la infracțiunea de fals, cât și cele privitoare la protecția fondurilor europene.

De asemenea, există RIL-uri sau decizii ale Î.C.C.J. prin care s-a statuat deja că uzul de fals fie este absorbit în această infracțiune complexă prev. de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, aceasta constituind un contraargument la ceea ce a susținut domnul procuror, pentru că și uzul de fals ca și falsul material în sine protejează aceleași valori sociale care sunt diferite de ceea ce se susține a fi valoarea socială principală ocrotită prin art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, și anume protejarea fondurilor europene.

În ceea ce privește obiectul material diferit, distinct, această argumentare nu crede că poate fi reținută cât timp interpretarea care se cere Î.C.C.J. a fi dată, vizează nu întreg obiectul material al infracțiunii prev. de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000, ci doar acea componentă din elementul material care vizează folosirea de documente falsificate, nu și documente, date inexistente.

În egală măsură, infracțiunea de fals material absoarbe în conținutul său falsul material sub semnătură privată, absoarbe în conținutul său infracțiunea de uz de fals, de aceea, nu vede nici un argument contrar pentru a putea reține o infracțiune complexă în prezenta cauză.

De altfel, revenind puțin la natura juridică diferită, în măsura în care și procurorul ar agreea că, de fapt, infracțiunea prev. de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 este o formă specială a infracțiunii de uz de fals, se poate întreba dacă nu cumva uzul de fals este infracțiune de pericol, în vreme de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 este o infracțiune de rezultat material pentru că ea prevede ca și rezultat în norma de incriminare obținerea pe nedrept de fonduri europene.

Pe cale de consecință, apreciază că este admisibilă prezenta sesizare a Î.C.C.J. cu dezlegarea pe care a propus-o prin cele expuse anterior. Depune, într-un exemplar înscrisul intitulat „concluzii” – filele 56-60 vol. II.

Curtea rămâne în pronunțare cu privire la admisibilitatea sesizării Î.C.C.J. cu privire la chestiunea de drept a cărei lămurire a fost pusă în discuție din oficiu. Constată, totodată, că independent de concluziile reprezentantului Ministerului Public și apărătorului inculpatului cu privire la admisibilitatea acestei sesizări, atât reprezentantul Ministerului Public, cât și apărătorul inculpatului și-au expus punctul de vedere și cu privire la chestiunea de drept în sine. Stabilește că se va pronunța în acest sens în data de

Având în vedere dispozițiile legale incidente care impun suspendarea judecării cauzei în măsura în care cercetarea judecătorească este epuizată înainte de dezbaterile pe fondul cauzei, **Curtea** va stabili un următor termen de judecată mai îndelungat, respectiv la data de, când în raport de soluția ce va fi dată cu privire la sesizarea Î.C.C.J., vor fi puse în discuție măsurile care se impun.

CURTEA DE APEL

Având în vedere cele anterior reținute, Curtea va stabili un termen de judecată mai îndelungat.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII DISPUNE

Amână judecarea cauzei la data de pentru când vor fi puse în discuție măsurile care se impun.

Asupra admisibilității sesizării Î.C.C.J. cu privire la chestiunea de drept a cărei lămurire a fost pusă în discuție din oficiu, stabilește termen pentru pronunțare la data de

Pronunțată în ședință publică, astăzi,

Președinte,

.....

Grefier,

.....

Cod ECLI
DOSAR NR.

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL
NCPP-SECȚIA PENALĂ ȘI PT CAUZE CU MINORI

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de

Instanța constituită din:
PREȘEDINTE -
Judecător -
Grefier -

Ministerul Public – este reprezentat de procuror

Pe rol se află judecarea **apelurilor** declarate de și de **inculpații**, împotriva sentinței penale nr., pronunțate de Tribunalul în dosarul nr.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, la a prima strigare a cauzei, au lipsit inculpatul, apărătorul său ales, avocat, mandatarul – pentru inculpata și reprezentantul părții civile

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare, că, din oficiu, s-au atașat Sentința civilă nr., Sentința nr. ale Tribunalului și Decizia nr. a Curții de Apel și că la acest termen de judecată inculpatul poate da declarație dacă dorește.

Față de lipsa apărătorului inculpaților și, Curtea lasă cauza la a doua strigare.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, la a doua strigare a cauzei, au răspuns:

- **inculpatul**, personal, asistat de avocat ales,
- pentru inculpata S....., avocat ales

Au lipsit mandatarul inculpatei și reprezentantul părții civile

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că dosarul a fost lăsat la a doua strigare față de lipsa apărătorului inculpaților.

Avocat precizează că clientul său dorește să facă un supliment de declarație în ceea ce privește acuzațiile care i-au fost aduse.

Curtea procedează la audierea inculpatului, declarația acestuia fiind consemnată în înscrisul intitulat „declarație de inculpat”, care ulterior citirii și semnării a fost atașată la dosarul cauzei (filele, vol.).

Pe parcursul audierii inculpatului

a) La întrebarea adresată de avocat inculpatului, respectiv „Anterior, cu vechiul utilaj, care era înălțimea de foraj?” Curtea relevă că s-a menționat anterior – „40-50 m”.

Curtea relevă că în măsura în care întrebările care vor fi adresate vor viza aspecte care sunt deja reliefate de înscrisurile existente la dosarul cauzei, va respinge întrebările ulterioare dacă vizează aceleași aspecte.

b) Cu ocazia adresării întrebării de către avocat, respectiv „Utilajul era un utilaj sau, dacă poate preciza care este diferența între cele patru utilaje?”, Curtea apreciază că este o chestiune cu privire la care inculpatul a fost întrebat, a dat

explicațiile necesare cu ocazia audierii în fața instanței de fond, precum și ulterior, astfel încât nu apreciază relevantă reluarea acestei întrebări.

c) Întrebat fiind care este relevanța întrebării „Care este rațiunea pentru care una dintre celelalte societăți la care deținea acțiuni,, la care se face referire și de către instanța de fond în sentință, a renunțat la construirea parcului voltaic în județul?”, avocat precizează că instanța de fond argumentează, contrar evidenței probelor din dosar faptul că inculpatul a comandat și a recepționat un utilaj destinat construcției de puțuri pentru voltaice.

Curtea nu apreciază întrebarea ca fiind relevantă, astfel încât o respinge.

d) Întrebarea adresată de avocat inculpatului, respectiv „Dacă s-a realizat un raport de audit cu privire la acest proiect și dacă doamna auditor a discutat și cu contabilele societății?”, Curtea apreciază că s-au menționat aceste aspecte și rezultă din declarațiile anterioare ale inculpatului.

Întrebat fiind dacă mai sunt alte solicitări de formulat, avocat solicită permisiunea de a depune la dosar înscrisuri.

Totodată, solicită suplimentarea înscrisurilor raportat la ceea ce instanța a încuviințat la termenul anterior pentru că, parcurgând încă o dată materialele din volumele III – VII, în care sunt actele de la și cele de la, a constatat că, de exemplu, corespondența pe care a purtat-o cu, în care explica că acesta nu este un, ci este un, e doar în limba engleză, nu a fost tradus, nu știe dacă acesta este motivul pentru care a fost ignorat rând pe rând de către în raportul său, de în rechizitoriul, de instanța de fond. A procedat la traducerea acestor documente. Arată că acestea sunt în varianta în engleză la dosarul cauzei.

De asemenea, solicită instanței să încuviințeze ca, atașat acestui opis, să depună și traducerile în limba italiană a două documente, respectiv din italiană în română, documente care asemenea se regăsesc doar în limba originală. E vorba de cele două documente care au fost întocmite în iunie 2013 și despre care a spus că ar fi proces verbal de predare – primire și proces verbal de punere în funcțiune. În esență, nu s-a realizat o traducere oficială a acestor documente și a realizat această traducere. Sigur, traducerea se putea realiza și cu Google Translate dar traducerea din limba italiană a celui „verbale di collaudo” (denumirea în limba italiană), înseamnă proces verbal de validare, de identificare și nu proces verbal de predare.

De asemenea, acel raport pe care l-a întocmit, angajat al firmei italiene care s-a deplasat în România era, de fapt, un raport de natură internă, în care el își justifica față de angajatorii italienii de ce a fost nevoie să stea trei zile în România și ce activități a desfășurat legat de efectuarea celui puț de de metri. Nu a fost realmente un proces verbal de punere în funcțiune, ci era un raport intern al firmei. De altfel, se poate observa din documentul existent în volumul III sau VII, a indicat în opis, faptul că el nu prezintă niciun fel de semnătură, este un document intern, ce a fost transmis de reprezentanții în, când – ul le-a solicitat niște lămuriri. De aceea, din punctul său de vedere, aceste două documente trebuiau traduse în limba română pentru a se vedea în realitate ce spun ele și pentru a înlătura această susținere pe care o face rechizitoriul și apoi și instanța de fond, că în realitate aceste procese verbale de predare – primire s-au întâmplat în, adică mult ulterior după momentul februarie în care s-a depus cererea de finanțare.

Totodată, în circumstanțiere, depune alăturat o serie de soluții date de organe de urmărire penală, inclusiv, pe fonduri europene, în ceea ce îl privește pe inculpat.

Precizează că instanța l-a întrebat pe inculpat și el a relatat că nu a fost primul proiect pe fonduri europene și, de asemenea, că el accesează fonduri europene prin în ceea ce privește subvențiile pe suprafață. Astfel, a înțeles să depună la dosar și documente care atestă că pe o altă societate,, inculpatul desfășoară astfel de relații, în contextul în care instanța de fond l-a descris ca fiind un infractor, un cetățean străin care a venit să fraudeze statul român.

De asemenea, mai sunt înscrisuri care atestă faptul că ani consecutivi, inculpatul, prin societatea și prin celelalte societăți a achitat toate taxele și dările la stat, nu sunt nici la ordin. În momentul în care a avut o problemă, în sensul că sume de peste 100000 euro au rămas neachitate către compania sa de către celebra firmă, firmă israeliană, nu a părăsit România, ci a împrumutat bani de la familia din Italia și a continuat activitatea în România. Solicită instanței a încuviința depunerea la dosar a documentelor cu opis. Comunică, cel puțin opisul, și domnului procuror.

Arată că mai are două cereri.

Curtea pune în discuție solicitările în probațiune formulate de domnul avocat Atasiei Daniel.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că nu se opune depunerii actelor. Întrebat fiind, arată că nu se opune nici înscrisurilor în circumstanțiere depuse la termenul de astăzi, nici traducerilor relevante astăzi.

Deliberând cu privire la solicitările formulate în probațiune la termenul de astăzi, Curtea apreciază, pe de o parte, înscrisurile în circumstanțiere ca fiind relevante în raport de obiectul probațiunii în prezenta cauză, antamată depunerea lor de la termenul anterior, iar în ceea ce privește traducerea în limba română a înscrisurilor menționate în nota de probe, de asemenea, Curtea le apreciază ca fiind necesare, fiind vorba de înscrisuri existente la dosarul cauzei, cu relevanță în stabilirea situației de fapt și fiind astfel necesar ca acestea să existe traduse în limba română. (înscrisurile sunt depuse la filele)

Avocat arată că o altă solicitare a sa vizează acordarea unui termen de judecată în vederea comunicării către dumnealui a unei copii după un C.D. pe care l-a identificat la dosarul cauzei. În esență, în rechizitoriu, se face vorbire de predarea – primirea acestui utilaj, de elementele înscrise în manualul de verificare și avizare a cheltuielilor, emis de finanțator. O astfel de mențiune există în rechizitoriu, la fila, la paragraful al treilea și, de asemenea, la fila, la paragraful al patrulea se face vorbire de acest manual. Reiterează că în rechizitoriu este la fila, de sus în jos, paragraful numărul trei.

Câtă vreme una din problemele în discuție este legată de livrarea utilajului și ceea ce a înțeles că nemulțumirea lui este faptul că cât timp produsul nu fusese, în opinia, livrat în România, acest produs nu fusese, practic nu avea valabilitate procesul verbal de predare – primire. A încercat să vadă dacă maniera în care a agreeat inculpatul, societatea sa, cu predarea utilajului în Italia vine în contradicție cu manualul de verificare și avizare a cheltuielilor care, cumva, face parte din contract, este anexă la contractul de finanțare. Acest manual nu l-a identificat, cel puțin versiunea pe care o indică aici, respectiv Ediția a II-a, revizia IV din și, căutând în volumele de urmărire penală, a constatat că în volumul IV, în care la cererea sau, finanțatorul transmite la dosarul cauzei dosarul de rambursare și dosarul de finanțare, a fost atașat și un C.D., C.D. care a rămas cusut.

Curtea întreabă pe domnul avocat dacă este vorba de fila din volumul IV.

Avocat arată că în volumul, la fila, există adresa prin care înaintea Ministerului Public documentele solicitate. În acest răspuns, se află și copia în format electronic a ghidului solicitantului. În ghidul solicitantului apare că e în format electronic acest C.D. care este cusut la dosarul cauzei, într-adevăr, în volumul

Curtea învederează domnului avocat că l-a întrebat acest lucru întrucât a primit o solicitare din partea dumnealui, între termene, de eliberare.

Avocat arată că la data de a depus această cerere. Într-adevăr, a depus între termene.

Curtea învederează că a primit solicitarea, cu tot cu C.D. - ul atașat, cererea fiind rezoluționată în sensul eliberării copiei solicitate.

Avocat susține că nu era interesul său să lungească soluționarea acestui dosar și ar fi luat copia cd-ului.

Curtea reiterează faptul că a dispus eliberarea unei copii de pe acest C.D.

Avocat precizează că, de obicei, din punct de vedere administrativ, se rezolvă prin telefon, mai exact trimite pe cineva și îl verifică. Ideea este că a făcut această cerere, s-a înregistrat și acum argumentează de ce îi este necesar, respectiv dorește să verifice, într-adevăr, dacă există niște dispoziții exprese.

Curtea învederează că a dispus deja cu privire la această solicitare.

Avocat arată că mai are o solicitare cu privire la care roagă instanța să o analizeze, solicitare legată de suplimentarea probatoriului, anume solicitarea de audiere în calitate de martor a doamnei Această doamnă este auditorul financiar care a realizat acel raport de audit cu privire la cheltuielile efectuate în cadrul contractului de finanțare. Era o procedură obligatorie pentru beneficiarul contractului de finanțare, respectiv să aibă un contract pentru realizarea acestui audit și să fie realizat efectiv acest audit, înainte de a depune cererea de rambursare a cheltuielilor, urmare a finalizării procedurii.

În volumul III este acest raport de audit. Există un proces verbal de primire din, prin care doamna auditor predă administratorului acest raport de audit. Cu privire la conținutul acestui raport de audit, din cuprinsul acestui raport, reies două aspecte care ar putea avea relevanță în ceea ce privește audierea domniei sale în calitate de martor.

În primul rând, reiese, pe de o parte, că a verificat dosarul procedurii de achiziție, inclusiv procedura în sine de achiziție, deci inclusiv procesele verbale prin care comisia de evaluare a stabilit câștigătorul și a desemnat pe ca fiind câștigătorul procedurii de licitație. Acest lucru se întâmpla pe, cel târziu, pentru că atunci este predat, întocmit raportul de achiziție.

În al doilea rând, în acest raport, în afară de verificarea scriptică a documentelor, se reține la fila, crede că din volumul de urmărire penală, că a purtat discuții preliminare cu reprezentanții de management ai beneficiarului și, în mod deosebit, cu cei implicați în menținerea evidențelor contabile. Acest raport de audit este, în esență, în cea mai mare parte, o verificare din punct de vedere contabil. Contabilitatea în acea perioadă era ținută de către martorele, respectiv Cele două doamne lucrau, de altfel, în același birou, în cadrul firmei care ținea contabilitatea. La 21 decembrie este acest raport finalizat, iar la 17 decembrie este emisă factura finală de către, trimisă inițial prin poștă sau prin fax, ulterior trimisă în fizic, după câteva zile la Iași.

Doamna, în declarația dată în fața instanței de judecată, pentru prima dată, fără să facă nicio mențiune în celelalte trei declarații din cursul urmăririi penale, spune că a semnat acele proceduri de desemnare a câștigătorului fără să citească, fără să știe despre ce este vorba. Mai mult decât atât, la momentul în care administratorul i-a prezentat aceste documente spre semnare, factura era deja înregistrată în contabilitate, ceea ce este în mod clar un lucru mincinos. Factura nu ajunsese nici măcar în țară la acel moment, era doar în format electronic trimisă pe e-mail.

În al doilea rând, legat de ceea ce spunea și inculpatul, martorele au declarat la și ulterior și-au menținut și în fața instanței, această poziție, respectiv că ele nu au știut nimic despre acest proiect, la, în condițiile în care vorbiseră în cu inspectorii despre acest proiect european, inclusiv despre procedurile în care erau implicate. În cel târziu, au discutat și cu auditorul financiar despre același proiect european și despre achiziția acestui utilaj. De aceea, din punctul său de vedere, ar fi utilă audierea acestei doamne pentru a stabili, în primă fază, care este perioada sau momentul la care a vizualizat documentele procedurii de selecție pentru că apărarea știe că pe data de 21 s-a predat raportul dar perioada e clar anterioară și, în al doilea rând, ce anume a discutat și dacă a discutat cu doamnele respective, pentru că nu avea cum să nu observe auditorul financiar că în acea comisie, ca membri, erau și cele două doamne, care erau contabile și cu care a discutat.

Curtea învederează domnului avocat că din cele spuse de dumnealui relevanța probatorie a acestei martore ar fi aceea că prin intermediul declarației ei s-ar putea stabili caracterul de veridicitate sau nu al afirmațiilor celorlalte martore audiate în cursul urmăririi penale și al instanței.

Avocat susține că, într-adevăr, aceasta este relevanța probatorie, respectiv că cele două doamne au mințit în fața instanței de judecată când au declarat că nu au avut nicio implicare și că nu au știut de acest proiect european în care au fost membre.

Depune la dosarul cauzei acest raport de audit (filele ..., vol.). Și-a permis să pună cu hârtiuțe care sunt mențiunile în care se subliniază despre discuțiile în contabilitate, respectiv despre verificarea cererii de rambursare și a anexelor respective, una din anexe fiind cea legată de proceduri.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de audiere a martorei ca neutilă întrucât consideră că declarația acesteia nu este relevantă raportat la teza probatorie invocată, la infracțiunile reținute în sarcina inculpatului și la probatoriul existent la dosarul cauzei.

Deliberând cu privire la solicitarea de suplimentare a probațiunii prin încuviințarea probatoriului testimonial constând în audierea doamnei, prin prisma tezei probatorii în baza căreia se solicită încuviințarea acestui probatoriu, Curtea apreciază, în conformitate cu dispozițiile art. 100 alin. 4 lit. b Cod de procedură penală, că deși proba este relevantă în raport de obiectul probațiunii în prezenta cauză, pentru dovedirea elementului de fapt care constituie obiectul acestei probe a fost administrată și poate fi administrată în continuare proba cu înscrisuri, înscrisuri ce sunt relevante, care au caracter mult mai precis, având în vedere data întocmirii acestora și prin prisma cărora pot fi analizate apărările formulate de către inculpat în ceea ce privește veridicitatea declarațiilor date de aceste martore, procesul verbal care constituie temeiul încuviințării acestei probe fiind un mijloc de probă relevant în acest sens. În acest sens, Curtea respinge proba solicitată cu această motivare.

Avocat arată că inculpatul și-a adus aminte că dorește să mai facă două precizări, dar nu știe dacă în cadrul unei declarații sau pot fi consemnate în cadrul încheierii.

Curtea învederează că dacă sunt precizări foarte scurte, atunci vor fi consemnate în cuprinsul încheierii de ședință, inculpatul având dreptul să dea explicații în tot cuprinsul cercetării judecătorești, neputându-i fi îngrădit acest drept.

Inculpatul apelant și intimat arată că, referitor la întrebarea instanței, privitoare la pregătirea membrilor din comisia de evaluare a ofertelor, dorește să spună că doamna a fost secretara la din până în se ocupa doar de foraje. Doamnele și au fost contabile la din până în Reiterează că se ocupa doar de foraje deci aveau un minim de pregătire în domeniu ca să fie în stare de evaluare a ofertelor, în afară de competențele contabile.

Curtea, din oficiu, reținând încadrarea juridică în baza căreia s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților prin rechizitoriu, reținând, totodată, că pe parcursul cercetării judecătorești, la prima instanță, s-au făcut verificări și a fost atașată ordonanța de clasare pronunțată de Parchetul de pe lângă Tribunalul în ceea ce privește persoanele cercetate pentru comiterea unei infracțiuni de fals, cu motivația că aceste fapte ar fi fost comise fără vinovăție și constatând că, potrivit rechizitoriului, inculpatul a fost trimis în judecată, între altele, și în ceea ce privește fapta de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, pune în discuție, prin prisma unei schimbări de încadrare juridică. Prima instanță a procedat la o schimbare de încadrare juridică față de faptele din rechizitoriu, reținând o singură infracțiune de fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată și, în raport de actele materiale de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, Curtea pune în discuție reținerea în cadrul încadrării juridice a acestor fapte, astfel cum sunt menționate în actul de sesizare al instanței, a dispozițiilor privind participația improprie reglementată de art. 52 alin. 2 sau 3 Cod penal raportat la art. 47 Cod penal și cu referire la art. 322 Cod penal din 2014, având în vedere tocmai ordonanța de clasare la care a făcut referire anterior, respectiv acuzația fiind aceea de a fi instigat alte persoane, ar fi determinat alte persoane să săvârșească fapte prevăzute de legea penală, fapte comise de persoanele față de care s-ar fi exercitat acțiunea de instigare, fie fără vinovăție, fie din culpă.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, având în vedere soluția de clasare, consideră că poate fi reținută infracțiunea de participație improprie, în sensul arătat de către instanță.

Curtea solicită reprezentantul Ministerului Public să precizeze dacă consideră relevante atât dispozițiile art. 52 alin. 3, respectiv reținerea în sarcina autorului a unei culpe sau a lipsei de vinovăție. În ordonanța de clasare se menționează că fapta nu e prevăzută de legea penală, fără a face apreciere cu privire la vinovăție, atât timp cât nu era intenție nu s-au mai făcut apreciere dacă ar fi fost vorba de o culpă sau de o lipsă completă de vinovăție, făcând trimitere la art. 52 alin. 2 sau alin. 3.

Avocat susține că ar trebui să mai citească o dată, nu mai știe ordonanța. Știe că acele doamne, martorele, au fost scoase de sub urmărire penală în dosarul disjuns de dar nu mai știe exact. Din ce spune instanța, soluția de clasare este argumentată pe art. 16 lit. b teza a II-a.

Solicită instanței, în conformitate cu dispozițiile art. 386 Cod de procedură penală, să îi permită să verifice ordonanța respectivă și să poată să își exprime un punct de vedere referitor la schimbarea de încadrare juridică. Cu alte cuvinte, solicită să nu fie pusă în discuție la acest termen solicitarea de schimbare de încadrare juridică, urmând să verifice și aspectele ce au fost învederate de instanță cu privire la care din cele două alineate ar trebui să fie aplicate.

Este adevărat că schimbarea de încadrare juridică nu vizează o situație care să agraveze în vreun fel, cel puțin strict teoretic, ci este vorba de acuratețe juridică.

Ar trebui să mai verifice și care este situația celui alt coînculpat din dosar, de la urmărirea penală, acel angajat al care fusese și el cercetat la un moment dat și se disjunsese pentru neglijență în serviciu. Solicitarea sa este ca aceste concluzii să fie formulate la termenul următor.

Curtea învederează că este vizat și domnul respectiv prin ordonanța de clasare.

Totodată, din oficiu, Curtea a dispus prealabil termenului de judecată, având în vedere maniera în care au demarat investigațiile de natură penală în prezenta cauză și relevanța din punct de vedere probator, a sentinței civile nr., pronunțate de Tribunalul într-un litigiu vizând pe reclamanții, în contradictoriu cu pârâții,, cu mențiunea că această sentință nu este definitivă, conform verificărilor efectuate în Ecris, având termen de soluționare în apel pe rolul Curții de Apel, în aprilie și, de asemenea, a sentinței nr., ce vizează aceleași părți, prin care a fost respinsă acțiunea ca inadmisibilă pentru neefectuarea procedurii prealabile. Curtea pune în discuție încuviințarea ca probe în prezenta cauză, având în vedere conexitatea existentă între acele înscrisuri.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că nu se opune.

Avocat, având cuvântul, arată că nu se opune. Precizează că au fost deja atașate la dosar.

Curtea le apreciază ca fiind relevante în raport de obiectul probațiunii în prezenta cauză și constată proba administrată prin depunerea acestor înscrisuri la dosarul cauzei.

De asemenea, Curtea, din oficiu, în conformitate cu dispozițiile art. 475 Cod de procedură penală, pune în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a statua printr-o hotărâre prealabilă cu privire la o chestiune de drept, apreciată la acest moment procesual că de lămurirea acesteia depinde soluționarea pe fond a cauzei, având în vedere următoarea împrejurare.

Potrivit rechizitoriului, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților sub aspectul comiterii infracțiunii de fals material în înscrisuri sub semnătură privată, instigare la fals material în înscrisuri sub semnătură privată și infracțiunea prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000, astfel chestiunea de drept a cărei lămurire o apreciază ca fiind necesară instanța este aceea dacă în ipoteza în care sunt prezentate documente sau declarații false în vederea obținerii pe nedrept a unor fonduri europene, iar persoana care întocmește aceste documente false este una și aceeași cu persoana care solicită și obține pe nedrept fondurile

europene sau persoana care solicită și obține pe nedrept fondurile europene instigă o altă persoană care acționează fără vinovăție sau din culpă la comiterea unei infracțiuni de fals material în înscrisuri sub semnătură privată se află în prezența unui concurs de infracțiuni, astfel cum este formulată sesizarea parchetului sau dacă, dimpotrivă, în această ipoteză, este vorba de o infracțiune complexă, infracțiunea specială prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000, care ar absorbi în mod natural acțiunile de falsificare a unui înscris sub semnătură privată și respectiv acțiunile de instigare la falsificarea unui înscris sub semnătură privată, în forma participăției improprie.

Curtea învederează reprezentantului Ministerului Public și apărătorului inculpatului că, în situația în care solicită cu privire la admisibilitatea acestei sesizări și cu privire la temeinicia acesteia, își pot exprima punctul de vedere la următorul termen de judecată.

Avocat arată că de principiu este de acord dar ar vrea să și argumenteze juridic utilitatea unei asemenea solicitări.

Reprezentantul Ministerului Public solicită termen pentru a putea formula concluzii cu privire la aceste aspecte.

CURTEA DE APEL,

În vederea depunerii înscrisurilor încuviințate la termenul de astăzi, pentru ca atât procurorul, cât și inculpații să poată formula puncte de vedere cu privire la încadrarea juridică corectă a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului, precum și pentru a preciza punctul de vedere cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție și punctul de vedere cu privire la chestiunea de drept care ar putea forma obiectul acestei sesizări, urmează a amâna cauza și a acorda un nou termen de judecată.

DISPUNE:

Amână cauza și stabilește termen de judecată la data de, complet, pentru ca atât procurorul, cât și inculpații să poată formula puncte de vedere cu privire la încadrarea juridică corectă a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului, precum și pentru a preciza punctul de vedere cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție și punctul de vedere cu privire la chestiunea de drept care ar putea forma obiectul acestei sesizări.

Pronunțată în ședință publică, astăzi,

Președinte,

.....

Grefier,

.....